מה.) נושא אדם כמה נשים על אשתו:

שיתקיים ע"י אחרים. אע"ג

(כתובות דף סג. ושם) שנשה בתו של

דמשמע בפרק אע"פ

ג) ברכוח ח. ד) שח

ה נדה ינ: ז) ובילחונו

ובע"י איתא רבי עקיבא וכן איתא בשאלתות פ' נח

סימן ה וע"ע מוספתא פ"ח], **ה**) [ב"ק פג. ע"ש],

הישיבה מסורים בידם: אמרו ליה

מקבלי שוחדה. לבטל גזירתה: תרין

יתיב. שושמח: אמרו ליה על שלשה

גורו. אמר להם מפני שלשה עבירות

שהיו ביד בני בבל: גורו על הבשר.

שלא יאכלו בשר שחוטה: אמר להם

מפני עבירה שבידם שהיו גוזלים

מתנות כהונה זרוע ולחיים וקיבה:

י[ועל המרחלאות מפני הטבילה. שלא

היו זהירין בה: מחטטי שכבי. מוליחים

הנקברים מקבריהם]: ששמחים ביום

אידם. באה עליהם זו הגורה להתאבל

בה: בכם ובחבותיכם. וחבוחת כבר

מתו ומה מכה יש בהן י [אלא] חטוטי

שכבי: וכחיב ונבחר מות מחיים. בתריה דההוא קרא דהואיל ואין

ניתנים לקבורה היאך יבחרו החיים

למות: א"ל. האי נבחר לא קאמר שיהו

הן בוחרין מות מחיים אלא נביא הוא

דקאמר להו מוטב להן לרשעים שימותו

ממה שיחטאו ויחיו: מספר ימיו כפלים.

כלומר שמח בחלקו ודומה לו כאילו

ימיו כפלים: מחשת הן. של חחרים:

רוכל. המוכר בשמים לנשים להתקשט

בהן ומלוי בו ניאוף ובא בעלה ופלעו:

כנילון אש המבעיר גחלת. כן ילרו

מבעירו: לכלוב. קן עופות: מחר.

מת ואיננו בעולם ולא יראה אותה

דאגה שהוא מיצר וירא ודואג עליה

ונמלא שנלטער אתמול על עולם שאין

שלו: גוף. פרגוד שחולן בין שכינה

למלאכים ושם רוחות ונשמות נתונות

שנבראו מששת ימי בראשית העתידות

להנתן בגופים העתידים להבראות:

שנאמר כי רוח מלפני יעטוף. הגאולה

ונשמות שאני עשיתי (ג): יעטוף.

לשון עכבה כדכתיב (ברחשית ל)

והיה העטופים ללבן. ורישיה משתעי

בגאולה כי לא לעולם אריב וגו':

ואתם פרו ורבו. בתריה דתרוייהו

ע"שו. ו) לעיל סב.

קה א טוש"ע אה"ע סי א סעיף א בהג"ה: קו ב ג שם סעיף ח: קו ד מיי׳ פט״ו מהלכות אישות הלכה ג טור

:דע שם סעיף ד

עין משפם

תורה אור השלם 1. וּמוֹצֶא אֲנִי מֵר מִמְּוֶת אֶת הָאִשָּׁה אֲשֶׁר הִיא מְצוֹדִים וַחֲרְמִים לְבָּה אַסוּרִים יִדִיה טוֹב לפני יפָולֵט מִבֶּונְה

וחוטא ילכד בה:

קהלת ז כו יְהִי מְקוֹרְךְּ בָּרוּךְ ּוּשְׂמַח מֵאֵשֶׁת נְעוּרֶךְ: משלי ה יח

3. מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב וַיָּפֶּק רָצוֹן מֵיִיָּ:

וְיָּבֶּק רְצוּן מֵייְ: משלי יח כב 4. גָרַשׁ לֵץ וְיֵצֵא מְדוֹן וְיִשְׁבַּת דִּין וְקֶלוֹן: יון. משלי כר י

ואשת מדינים נשתוה: משלי כז מר

מביא אליהם רעה אשר בַּרָא מְנֵילָה לְצֵאת מִמֶּנְה לֹא יוּכְלוּ לְצֵאת מִמֶּנְה וְזְעֵקוּ אֵלִי וְלֹא אֶשְׁמֵע אֲלֵיהָם: ירמיהו יא יא ָבְיֶּ יֶבּי, בּיְדוּ 7. נִשְׂקָר על פְּשָׁעֵי בְּיָדוּ יִשְׂתָרְגוּ עָלוּ עַל צַוְארִי הַכְשִׁילַ כַּחִי נְּתָנֵנִי אֲדֹנְי

ייָבְּטּ ל בּיִוּ דְּטְבַּגְּ זְּגֵּוּ דְּ בִּידֵי לֹא אוּכַל קוּם: איכה א יד

 בְּנֶיף וּבְנֹתֶיף נְתְנִים לְעַם אַחֵר וְעֵינֶיךְ רֹאוֹת וְבָלוֹת אֲלֵיהֶם כְּל הַיּוֹם וְבָלוֹת אֲלֵיהֶם כְּל הַיּוֹם ואין לאל יֵדֶר: . רברים כח לב

9. הַם קּנָאוּנִי בְּלֹא אֵל בעסוני בהבליהם ואני אָקְנִיאֵם בְּלֹא עָם בְּגוֹי נָבָל אַכְעִיסֵם:

יבי דברים לב כא 10. לִמְנַצַּחַ לְדְוד אֶמֵר נָבָל בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים נָבָל בְּלִבּוֹ השחיתו התעיבו עלילה אין עשה טוב:

שורטוב: תהלים יד א וְאָם לֹא תִשְׁמְעוּ דון יְאָם לא יְגְּשְּׁלְּעוּ בְּקוֹל יְיָ וּמְרִיתָם אֶת פִּי יְיָ וְהָיְתָה יִד יְיָ בְּכֶם ובאבתיכם:

שמואל א יר מו וּשְׁטָחוּם לַשֶּׁמֶשׁ וּלְכֹל צְבָא ולירח ַרְאָשֶׁר אֲשָׁר אֲהַבּוּם וַאֲשֶׁר אֲבָדוּם וַאֲשֶׁר וַאֲשֶׁר אֶבָדוּם וַאֲשֶׁר הלכו אחריהם ואשר ַּנְּלְכַּרְּ אֲנֻוּנִיינָ, מַּנְאַשְּׁרְ לָהָם לֹא יַאְסָפּוּ וְלֹא יָקְבַרִּוּ לְדֹמֶן עַל פְּנֵי הָאָדָמָה יִהְיוּ:

13. וְנָבְחַר מֶּוֶת מֵחַיִּים לְכל הַשְּׁאֵרִית הַנְּשְׁאָרִים מְן הַמִּשְׁפָּחָה הָרְעָה הַזֹּאת בְּכָל הַמְּלְמוֹת ַּהַּלְּשְאָרִים אֲשֶׁר הִדְּחְתִּים שָׁם נָאָם יְיָ צְבָאוֹת:

ירמיהו ח ג ירים 14. כִּי לֹא לְעוֹלֶם אָרִיב וְלֹא לָנֶצַח אֶקְצוֹף כִּי רוּחַ יַעַטוֹף וּנְשָׁמוֹת

אָני עָשִיתי: ישעיהו נז טז 15. שׁפָּךְ דָּם הָאָרְם בָּאָרְם דְּמוֹ יִשְׁפַךְ בִּי בָּצָלָם אֶלֹהִים עִשְׂה אָת בראשית ט ו האדם: ואתם פרו ורבו שרצו באַרץ ורבו בָה:

בראשית ט ז בו אט זי טר. 17. וּבְנָחֹה יֹאמֵר שׁוּבְה יִיָּ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: במדבר י לו

מן החטא. הרהור עבירה: עבורי מיעברא במלה. נוחה לרצות ומעברת על מדותיה: פומא. לקלל ולגדף עד זמן סעודה כדי לצערו: ומהדרא ליה גבא. שלא לאכול עמו ומלערמו: מהפקקין. נסתמין לשון ויפק [משלי ה] כמו פוקקין הנקבים (שבת דף קכה:): לרחה בלדה. ישא אחרת אלה: בחברסה. מקבלת תוכחה יותר: בסילסא. קוץ: סגריר. יום ברד ורוח: דלף טורד וגו' ואשם מדינים נשסוה. שוין הן: חלוין בכספו. שאין לו זריעה בקרקע דכל שעה מיצר ודואג שמא תייקר התבואה או ינעלו שערי שבר: אין אלהים. מי שאמר אין אלהים קרי נבל: חברי. פרסיים רשעים ומבזין ואינם מכירים כבודם של ישראל: צרתה בצדה. רבא לטעמיה דאמר בסוף פירקין (לקמן שגח. כפף: נפל. מרוב לער שהיו בני

מן החמא שמקרי ליה רב יהודה לרב יצחק בריה יומוצא אני מר ממות את האשה א"ל כגון מאן כגון אמך (4) והא ימתני ליה רב יהודה לרב יצחק בריה אין אדם מוצא קורת רוח אלא מאשתו ראשונה שנאמר ביהי מקורך ברוך ושמח מאשת נעוריך וא"ל כגוז מאן כגון אמך מתקיף תקיפא ועבורי מיעברא במלה היכי דמי אשה רעה אמר אביי

ר"ע דקחמר התם ברתיה של ר"ע עבדה ליה לבן עוחי הכי הה חמר בפ"ק דסוטה (דף ד:) דנשא וגירש: מקשטא ליה תכא ומקשטא ליה פומא רבא אמר מקשמא ליה תכא ומהדרא ליה גבא אמר רבי חמא בר חנינא ייכיון שנשא אדם אשה עונותיו מתפקקין שנאמר נמצא אשה מצא מוב ויפק רצון מה' 🌣 במערבא כי נסיב אינש איתתא אמרי ליה הכי מצא או מוצא מצא דכתיב מצא אשה מצא מוב מוצא דכתיב ומוצא אני מר ממות את האשה אמר רבא אשה רעה מצוה לגרשה דכתיב יגרש לץ ויצא מדון וישבות דין וקלון ואמר רבא אשה רעה וכתובתה מרובה צרתה בצדה דאמרי אינשי בחברתה ולא בסילתא ואמר רבא קשה אשה רעה כיום סגריר שנאמר ידלף מורד ביום סגריר ואשת מדינים נשתוה ואמר רבא בא וראה כמה מובה אשה מובה וכמה רעה אשה רעה כמה מובה אשה מובה דכתיב מצא אשה מצא מוב אי בגוה משתעי קרא כמה מובה אשה מובה שהכתוב משבחה אי בתורה משתעי קרא כמה מובה אשה מובה שהתורה נמשלה בה כמה רעה אשה רעה דכתיב ומוצא אני מר ממות את האשה אי בגוה משתעי קרא כמה רעה אשה רעה שהכתוב מגנה אי בגיהנם משתעי קרא כמה רעה אשה רעה שגיהנם נמשלה בה יהנני מביא רעה אשר לא יוכלו לצאת ממנה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה זו אשה רעה וכתובתה מרובה ינתנני ה' בידי לא אוכל קום אמר רב חסדא אמר מר עוקבא בר חייא זו אשה רעה וכתובתה מרובה במערבא אמרו זה שמזונותיו תלוין בכספו יבניך ובנותיך נתונים לעם אחר יאמר רב חנן בר רבא אמר רב זו אשת האב יבגוי נבל אכעיסם אמר רב חנן בר רבא אמר רב זו אשה רעה וכתובתה מרובה רבי אליעזר אומר אלו הצדוקים וכן הוא אומר ייאמר נבל בלבו אין אלהים וגו' במתניתא תנא אלו אנשי ברבריא ואנשי מרטנאי שמחלכין ערומים בשוק שאין לך משוקץ ומתועב לפני המקום יותר ממי שמהלך בשוק ערום רבי יוחנן אמר אלו חברים אמרו ליה מקבלי שוחדא תריץ אמרו ליה מקבלי שוחדא תריץ יתיב גזרו על ג' מפני ג' גזרו על הבשר מפני המתנות גזרו על המרחצאות מפני המבילה קא מחממי שכבי מפני ששמחים ביום אידם שנאמר ייוהיתה יד ה' בכם ובאבותיכם אמר רבה בר שמואל זו חמומי שכבי דאמר מר בעון חיים מתים מתחממין א"ל רבא לרבה בר מארי כתיב 12לא יאספו ולא יקברו לדומן על פני האדמה יהיו וכתיב יונבחר מות מחיים אמר ליה נבחר מות לרשעים שלא יחיו בעולם הזה ויחמאו ויפלו בגיהנם סכתוב בספר בן סירא

כתיב הלכך כמו שעשה שתיהן הוא: אשה מובה מתנה מובה 🕫 לבעלה וכתיב מובה בחיק ירא אלהים תנתן אשה רעה צרעת לבעלה מאי תקנתיה יגרשנה ויתרפא מצרעתו אשה יפה אשרי בעלה מספר ימיו כפלים העלם עיניך מאשת חן פן תלכד במצודתה אל תם אצל בעלה למסוך עמו יין ושכר כי בתואר אשה יפה רבים הושחתו ועצומים כל הרוגיה רבים היו פצעי רוכל המרגילים לדבר ערוה כניצוץ מבעיר גחלת ככלוב מלא עוף כן בתיהם מלאים מרמה אל תצר צרת מחר כי לא תדע מה ילד יום שמא מחר בא ואינגו נמצא מצמער על העולם שאין שלו מנע רבים מתוך ביתך ולא הכל תביא ביתך רבים יהיו דורשי שלומך גלה סוד לאחד מאלף יאמר רבי אסי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר ייכי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי תניא רבי אליעזר אומר יכל מי שאין עוסק בפריה ורביה כאילו שופך דמים שנאמר בשופך דם האדם באדם דמו ישפך וכתיב בתריה בואתם פרו ורבו רבי "יעקב אומר באילו ממעם הדמות שנאמר 15כי בצלם אלהים עשה את האדם וכתיב בתריה ואתם פרו וגו' בן עזאי אומר כאילו שופך דמים וממעט הדמות שנאמר ואתם פרו ורבו אמרו לו לבן עזאי יש נאה דורש ונאה מקיים נאה מקיים ואין נאה דורש ואתה נאה דורש ואין נאה מקיים אמר להן בן עזאי ומה אעשה ישנפשי חשקה בתורה אפשר לעולם שיתקיים על ידי אחרים תניא איִדך רבי אליעזר אומר כל ִמי שאין עוסק בפריה ורביה כאילו שופך דמים שנאמר שופך דם האדם וסמיך ליה ואתם פרו וגו' רבי אלעזר בן עזריה אומר כאילו ממעט הדמות בן עזאי אומר וכו' אמרו לו לבן עזאי יש נאה דורש וכו' יית"ר זובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל

י) וכש"לו. כ) וכש"לו.

הגהות הב"ח (מ) גם' כגון אמך איני והא מתני: (ב) שם מתנה טובה בחיק ירא כל"ל ותיבות לבעלה וכתיב טובה נמחק: (ג) רש"י ד"ה שנאמר כי רוח וכו' שאני עשיתי יעטוף ומסיפא לרוווה מודרווו

תוספות ישנים אתו חברי לבבל שגה פל מפורש בשבת (פ"ק) [דף

מוסף רש"י

בסילתא. נקעת ענה (נדה סו:). זו חטוטי שכבי. והיא מכת כזיון של המתים (שמואל טו). מספר ימיו ים. מרוב הנאה משובין ככפליים (סנהדרין ק:). רבים היו פצעי רוכל. כמה וכמה מכות מהבל רוכל המחזיר בעיר ונושא תכשיטי נשים ועסקו עמהם, שפעמים שמולאו בעלה עמה מתיחד עם המרגילים לדבר ערוה. ייאוף הרי הן כנילו המבעיר את הגחלת, כשבי המבעיר את הפחם, כך כל אשר להם כלה והולך. גחלת כדאמרינו (ברכות נג:) גחלים עוממות (סנהדרי שם). ככלוב. דירה עופות (שם). מה יום. מה אירע היום שמא למחר איננו, שמת הוא היום (שם). נמצא ר על העולם שלו. שמינר על מצטער יום שאינו עתיד לראות, והיינו עולם שאינו שלו שהוא מלטער עליו ודואג על חנם מיום המחרת שלח חבא עליו לרה שם). רבים יהיו דורשי שלומך. שתהא מתאהב עם הכל, ואף על פי כן לא תגלה סודך לכולם אלא לאחד מני אלף מחח. עד שיכלו כל ים ושמו גוף ומברחשים נולרו כל הנשמות העתידות להולד ונתנס לשם (ע"ז ה.) או: חדר, כי גוף שם מקום המיוחד לנשמות העתידים להיות נולדים (נדה יג:). כי רוח מלפני יעטוף. הרוחות שלפני שגזרתי להיות נולדים קודם, יעטוף, מעכב את הגאולה, דקרא בגאולה כתיב, כי לא לעולם כתיב, כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף יגו' ונשמות שאני עשיתי

מדריש, יעטוף כמו (בראשים ל) והעטופים ללבן (נדה יבי) כי לא לעולם אריב, לאחר זמן הגאולה, ולא לנצח אקטף מלגאול, כי רוח אשר לפני, נשמות שבגוף, יעטוף הוא המאחר, כמו העטופים ללבן, ושמות שאני עשיתי (עריז ה.).